Ч. 69. Четвер 6 (19) цьвітня 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодинокое число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Політичне положенє по сьвятах.

Сьвята минули в цілім сьвіті спокійно; навіть в Росиї, де підчас сьвят сподівали ся що найменше якихсь погромів жидівских, коли же не нової революциї, запанував був як найбільший спокій. До того причинила ся мабуть найбільше побіда при виборах конституцийно-демократичної партиї, що звернула борбу політичну на инше поле, на поле парляментарне в Думі державній.

В нашій державі, іменно же на Угорщині сьвята минули також дуже спокійно. Там знов загальна радість зі зміни дотеперішного положеня зробила поки-що конець всій борбі, котра навіть не перенесла ся й на поле виборче, хоч вибори вже розписані. Рух виборчий, — як доносять з Будапешту — прибирає спокійні форми, ба навіть так спокійні, яких доси не бувало на Угорщині. Поясняють се переважно тим, що в більшій части округів виборчих стає лиш один кандидат. Поки що трудно ще навіть виміркувати, який буде склад нового парляменту, чи побідять приклонники персональної унії, чи приклонники угоди з 1867 р. Здає ся однак, що навіть Кошут і єго партия независимости уступили перед конечностию державною і відложили свої жаданя на пізнійше, вдоволяючись поки що все-таки користними для своєї справи уступками, бо на полудни держави, на балканьскім півострові лагодять ся очевидно якісь важні події. Велика кровава бійка, до якої прийшло було в Білграді у велику пятницю, викрила по части, на що заносилось в Сербії і взагалі на балканьскім півострові, та насуває мимоволї здогад, чи не також і не під впливом тих подій, які лагодили ся в Сербії, прийшло так скоро до помиреня межи угорскими проводирями а Короною.

Для верховодячих кругів політичних в нашій державі не було то вже від давна тайною, що радикальні правительства в Сербії збирали корпус повстанців платних із сербского диспозицийного фонду, котрий мав з весною сего року впасти до Македонії і там спільно з болгарскими „комітачами“ викликати революцию. (Після § 5 угоди в Нишу відступила була Болгария цілий скоплїйский санджак Сербії за поле для єї круга діланя). Головна сила тих повстанців стояла в Білграді а менші відділи збирали ся по других містах в краю і на босаньскій та македоньскій границі. Кажуть, що був також намір викликати ворохобню в Босні. В сім случаю мав тих повстанців скріпити академічний корпус з Білграду, котрий в тій цїли відбував навіть публично войскові вправи і учив ся поза містом стріляти.

Але цїлий плян зраджено турецкому послови Фетгі-паша а тоді Австро-Угорщина і Туреччина поробили також відповідні приготовленя. Пограничний кордон скріплено а з босаньскої сторони служба жандармских патруль відбувала ся ще острійше як доси. Осман-паша, комендант залоги в Скоплю, повідомив тамошного сербского консуля Рістіча, що з цілою енерґією буде старати ся не впустити сербских повстанців до Македонії. Сербскі радикали знайшли ся тепер у великім клопоті. Як би Турки розбили сербских повстанців зараз в першій хвили, то одвічальність за то спала би на радикальний кабінет а сербска аґітация в Македонії потерпіла би через то смертний удар; з другої же сторони тих 1200 повстанців, яких призбирано в Сербії, ставали ся що-раз небезпечнійші для публичної безпечности в самім краю, де борба партийна і без того викликує немале занепокоєнє, а де політичні убийства і розбої дійшли були минувшого року до небувалої доси висоти.

Міністерство Сави Ґруїча відбуло для того конференцию, на котрій сербский посол в Софії Света Сімич був предсїдателем а в котрій крім начальника босаньскої і македоньскої пропаґанди Йоза Йовановича взяли участь

---

21)

Ледами і ночами.

(З анґлїйского — Макса Памбертона).

(Дальше).

По тих словах кухар вийшов. Єго балаканє причинило ся до того, що Павло і Мариянна забули на хвилю на поважність свого положеня. Они чули ся тепер трохи певнійшими і безпечнійшими, до чого причинила ся в значній мірі тепла і осьвітлена каюта. Почали з новим довірієм укладати пляни на будучність і оповідати собі, що будуть робити, коли опинять ся на анґлїйскій земли. Вино робило також своє і тому видалось вскорі Павлови, що єго нагорода більша як жертва, яку він приніс. Они балакали і живо параджували ся та забули на небезпечности, які їх окружали. Так провели дві години. Павло сидів в сальоні, бо боян ся, що коли вийде на поклад, побачить то, чого би не хотів, іменно сьвітла висланих за ним в погоню кружляків з Гельсінґфорсу або Кронштадту. Він цїлком полягав на своім машиністі і знав, що єго закличуть, коли з'явить ся небезпечність. Крім того вірив, що бодай з Кронштадту не було чого дуже боятися, бо там не було нї одного скоршого від „Есмеральди“ корабля, тим більше, що она так дуже випередила погоню.

Правдива небезпечність могла би їм грозити хиба від кораблів з Гельсінґфорсу або Ревалю, котрим міг телеґраф принести вість, що з Кронштадту утік паровий яхт. І ті кораблї повинна була „Есмеральда“ при виїзді з фіньского заливу оминути, або їх змилити. То була тяжка задача і лише шалена відвага Павла могла єму піддати гадку, що утеча удасть ся щасливо.

В милій розмові сиділи обоє в каюті і впевнювали себе на ново взаїмно о своїй любві. Але обговорювали і поважнійші річи, а вкінци Павло визнав отверто судженій своє положенє.

— Я бідний — сказав він — не заробляю тепер нічого, але маю надію, що ти помимо того не будеш потребувати щось з тих відомостий, які придбала в Кронштадті, аби продавати своїм приятелям в Льондоні. Не знаю ще, що зроблю з собою в Анґлії, бо мої приятелї вже менї не будуть помагати, назвуть мене зрадником і забудуть на моє імя.

При тих словах она затремтїла, бо мусїла закинути собі самолюбство, зробивши з него свого спільника.

— Не кажи того! — скрикнула. — Не хочу бути причиною такого твого сорому. Вези мене до Росиї назад, Павле, але сейчас, завтра може вже бути за пізно.

— Вже тепер за пізно — відповів він, усьміхаючись гірко.

Двері каюти отворили ся і лице Райбена, все ще усьміхнене, появилось в них. Павло сейчас підняв ся.

— Хочете менї що сказати, Райбен?

— Так, пане капітане, що-до вугля.

— Зараз іду — і обертаючи ся до Марияннн, додав: — Іди тепер спати, рано будемо на балтийскім мори, а коло заходу сонця доплнвемо до Штокгольма. Тоді можеш думати о Анґлії.

Она з любовію притулила ся до него. Все ще звучало в єї ушах слово, яке він сказав, що єго приятелї назвуть єго зрадником. Она довго ще, як він відійшов від неї, гадала о тім і не могла заснути. Що Павло приніс для неї таку жертву, затроювало їй хорошу гадку, що она вскорі вже відзискає цїлковито свою свободу.

Між тим вийшов Павло сходами на гору і ледве вступив на поклад, зрозумів від разу, чого кликав єго Райбен. Далеко від них, при березї пристани порушала ся велика, золотава смуга сьвітла по мори і слала свої ясні проміні то далеко на морскі филї то осьвітлювала воду в великім круаї. Люди на „Есмеральдї“ зараз пізнали, що могло то сьвітло значити; телеґраф зробив своє, з Гельсінґфорса вислано кружляк і глядано тепер в заливі за яхтом, котрий хотів вивезти з Росиї такі важні тайни.

— Нехай Бог хоронить мою дорогу Мариянну — були одинокі слова, які Павло промовив, коли побачив сьвітло.

XIII.

Серед ночи і вітру на мори.

Яхт придержував ся все ще західного напряму. Лямпи в єго каютах були погашені, на покладі не було ніяких ліхтарень і над комином не показував ся вже огонь. Дуже скоро і майже беззвучно посував ся наперед і лише скрипіт шруби і удари филь о вигнутий перед корабель переривали тишину. Доси сьві-

ще й консулї Рістич і Стоянович. Конференция мала урадити, в який спосіб можна би тих 1200 сербских комітачів вислати назад до Македонї і старої Сербії, щоби мати в краю спокій.

О тих революцийних рухах в Сербії довідало ся було також і австро-угорске правительство. Знаючи, що в Сербії формують ся вже ватаги, котрі мають дїлати спільно з болгарскими і призначені викликати ворохобню навіть в Боснї і Герцеґовинї, постановило австро-угорске правительство вислати для безпечности на всякий случай кільканайцять батальонів до Босни для скріпленя тамошної залоги. Случайно стало ся, що якраз нинї, коли се пишемо, відходить до Пріполя в санджаку новобазарскім третий батальон 30 (львівского) полку піхоти. Впрочім як Туреччина так і Австро-Угорщина обмежали ся лиш на то, що слїдили пильно за тим, що дїяло ся в Сербії, а у Відни були навіть переконані, що в Сербії скорше чи пізнїйше буде мусїло прийти до якогось заколоту через згаданих повстанців.

Так і стало ся. Минувшої великої пятницї прийшло в Білградї до великої бійки тамошних робітників з комітаджами. Що було безпосередною причиною того, годї знати, бо задля сьвят не наспіли ще точні вісти. Однакож здає ся, що часть сербскої суспільности, видячи, до чого стремлять теперішні верховоди, а до чого їх змаганя могли би остаточно довести, почала противити ся тій роботї, котра може лиш пошкодити Сербії. Отже як з одної сторони домагано ся, щоби усунути всїх заговірників і убийників послїдного з династиї Обреновичів, шоби через то усунути перешкоду до помиреня з Анґлїєю, так також постановлено домагати ся усуненя комітаджів. В пятницю відбувало ся віче робітників, на котрім ухвалено завізвати правительство до енерґічної акциї против комітаджів а при тім обговорювано насильства, яких они допускають ся в краю. Се мало так роз'ярити присутних, що они пішли перед господу, де комітаджі звичайно сходять ся, і почали там вибивати вікна. З того прийшло до кровавої бійки, в котрій згинуло кількох а богато було ранених. Аж войско завело спокій і зробило порядок.

Впрочім до сих подій в Сербії і до скріпленя залоги в краях окупованих не треба привязувати занадто великої ваги. Осторожність потрібна, але із сего не виходить, щоби грозив вже безпосередно якийсь поважний збройний заколот. Сербія буде певно старати ся, щоби не допустити до того, бо се відбило би ся хиба найбільше на ній самій. Але остаточно будучности нїхто не вгадає; можна хиба лиш тим потїшати ся, що нїяка з держав европейских, а тим більше Австро-Угорщина, не хоче того, щоби подїї заскочили еї неприготовленою. Длятого важнїйшою в нинїшну пору єсть у нас справа внутрішних відносин. Які они, се знаємо, а як зложать ся, побачимо небавком.

Підчас коли на Угорщинї відносини бодай для Мадярів укладають ся як найкориснїйше, то в нашій половинї держави поки що нема на то надії. Справа реформи виборчої як доси не вдоволила нїкого в своїм проєктї, а чи комісия поробить в нім такі зміни, котрі би всїх вдоволили сего не знати і можна скорше о тім сумнїватн ся. Як зачувати, мають нинї розпочати ся нові переговори правительства з партиями і кажуть, шо мінїстер справ внутрішних ґр. Біляндт-Райдт виготовив вже навіть якийсь новий проєкт, отже треба ще якийсь час підождати, заким можна буде сказати яснїйше, як стоїть дїло реформи виборчої.

Вісти полїтичні.

Справи парляментарні. — З Угорщини. — Подїї в Росиї. — До ситуациї в Сербії.

Проґрама робіт парляментарних така, як еї уложено перед сьвятами, змінить ся — як доносить Deutsche Corr. — значно, а то з тої причини, що за той час ситуация на Угорщинї значно змінила ся і вияснила ся і не обійде ся без того, щоби на першім по сьвятах засїданю палати послів правительство не було змушене давати поясненя, котрі подадуть причину до дискусиї, бо в противнім случаю порушено би все-таки сю справу в дорозї пильних внесень. На всякий случай відбуде ся в місяцю маю друге читанє новелї промислової. Відтак прийде на порядок дневний закон о пїяньстві а наконець має бути ще залагоджена зміна в законї о похатній торговли, яку зробила в нім палата панів. Сими днями має відбути ся конференция проводирів клюбів а Нїмцї будуть жадати, щоби установлено слїдуючий порядок дневний: 1) закон войсковий; — 2) закон промисловий; — 3) закон о хмелю і 4) закон о похатній торговли. О якійсь парляментаризациї кабінету нема й бесїди, доки не вияснять ся відносини партий до справи реформи виборчої.

Мінїстром угорскої краєвої оборони (не мінїстром гонведів, як то хибно подали були депеші) став фельдмаршал-поручник Єкельфалюші а першим его дїлом було, що відкликав розпорядженє свого попередника, наказуюче покликанє запасових резервістів гонведів. Мінїстром для Хорватиї став Емерик Йосипович, чоловік вже старший, змадяризований Хорват, котрий ще за Кольомана Тіши був хорватским мінїстром і аж під конець 1898 р. уступив з кабінету.

О побідї т. зв. „кадетів“ доносить петербургска аґентия телеґрафічна що слїдує: В цїли осягненя успіхів при виборах партия конституцийно-демократична обіцювала кождому, чого хто хотів, отже селянам ріллю, робітникам осьмогодинний час роботи, поодиноким провінциям самоуправу а жидам рівноуправненє. Тепер показало ся, що селяни голосували за тою партиєю лиш зі взглядів на обіцяну землю, однакож постановили доти іти з тою партиєю, доки не буде порушена справа жидівска, бо жидам не хотять зробити нїякої уступки. Отже конституцийно-демократична партия постановила вже тепер не порушати в Думі державній жидівскої справи. Жиди, як доносить тота сама аґентия, постановили завізвати конституцийно-демократичну партию до одвічальности і загрозити відплатою. — Із сеї вісти та й із слїдуючої, яку подає „Реч“, показує ся вже, яку важну ролю зачинають в Росиї відгравати жиди. Згадана ґазета доносить іменно, що киівскі монархісти — треба розуміти: „приклонники дотеперішного самодержавія“ — віднесли ся з просьбою до царя, щоби першій Думі не вільно було займати ся справою жидівскою, бо жиди підкупили кадетів.

Сербский президент мінїстрів Ґруїч подав ся до димісиї, заявивши королеви ще дня 13 с. м., що жаданя теперішної більшости серб-

---

тло, що лежало як килим розпростерте на мори, не сягало так далеко, аби осьвітлювало яхт. Корабель їхав на північ від смуги сьвітла, а его залога слїдила з величезним напруженєм рухи електричної смуги. Всї аж затиснули кулаки, коли нараз напрям проєктора змінено і его цїле сьвітло осліпило їх. Але все ще темнота хоронила корабель і лише на місцях, де падали ясні проміні, було море осьвітлене.

— Они пливуть на полудне, пане капітане — відозвав ся старий Джон Гук, що стояв при кермі. — Завернїм до нїмецкого берега, то утечемо їм. Ті Росияни не можуть з нами рівняти ся.

Джон був старий, досьвідчений моряк, що з радостию згодив ся на предложенє ратувати землячку, Анґлїйку. Він погорджував всїм чужим і був того пересьвідченя, що нїякий корабель не може рівняти ся з судном будованим в Анґлії. Для него була та небезпечна їзда приємностию і забавкою, а нагла поява воєнного корабля цїлком его не налякала. Коли-б їх дїйстно зловили, в що він не вірив, то о їх увільненє постарав ся би вже анґлїйский консуль. Павло цїлком не подїляв того погляду, а ще до того то ярке сьвітло нагадало єму всьо, що він утратив: Кронштадт, рідню і приятелїв і річи, які для него були доси дорогі.

— Кружляк їде на полудне, Джон, сказав Павло понуро — але то не довго потреває. Тепер він навіть щез.

І капітан і Джон здивували ся над тою новою появою. Зникло і сьвітло. Небо було покрите ґустими хмарами, з виїмком вузкої смуги на краю овиду, що вказувало на погоду на рано. Десять мінут плив яхт в цїлковитій темнотї, коли розлила ся знов струя сьвітла і почала на ново пересувати ся по водї. Насамперед осьвітила чорні вітрила якогось рибацкого човна, відтак упала на темний кадовб їдучого далеко парохода і то так ясно, що можна було дуже добре почислити людий на покладї. Але вкінци спочила на „Есмеральдї“, осьвітила цїлий яхт і немов би обмацювала его своїми золотими пальцями.

В тій критичній хвили не вимовив нїхто на покладї нї слова. Рука старого Джона спочивала все ще на кермовім колесї; Павло оперши ся о машт, приглядав ся мовчки проміням сьвітла, немов би єму відняло язик, а Райбен, що виставив голову з машинового відділу, усьміхав ся, хоч той усьміх був неприродний і вимушений. Минали мінути, а тишину не перериване. Сьвітло спочивало уперто на яхтї і осьвітлювало кожде вітрило, кожду линву. А одинокою відповідию „Есмеральди“ на се було то, що она ще з більшою скоростию перерізувала филї як перед тим.

Райбен перший почав говорити.

— То „Петро Великий“ — сказав спокійно. — Я розпізнав би его між тисячами. Мав на покладі чотири двапайцятьцалївки і після книг їде чотирнайцять вузлів на годину.

— До чорта з книжками! — крикнув Джон Гук — питане, з якою скоростию їде він в дїйстности і коли еї покаже.

Райбен знов усьміхнув ся.

— Він вже еї тепер показує. Коли хочеш танцювати, то зараз буде музика.

Появив ся блеск і серед вітру роздав ся гук пушочного вистрілу. Павло почув нагле голос і обернувши ся, побачив Марияниу.

— Не можу видержати в каютї — сказала она — я там задушу ся. До того бачила я якесь сьвітло.

Она взяла его за руку і станула побіч него. Відчувала в тій хвили лиш страх о него, о свого любка, котрий аби еї увільнити, жертвував своє житє і честь.

Поволи посував ся кружляк на розбурханім мори. Кораблї їхали тепер в віддаленю одної милї від себе, але „Петро Великий“ не міг рівняти ся що до скорости з яхтом, збудованим в анґлїйских доках. „Есмеральда“ держала ся все на переді і не змінила напряму, навіть коли роздав ся гук пушочного вистрілу а ґранат з шипотом упав зараз за нею в воду. Віддаленє між воєнним кораблем а яхтом збільшало ся з кождою хвилею, а старий Джон Гук висказував голосно свою радість, повтаряючи заєдно, що з анґлїйским кораблем не може рівняти ся нїякий иньший, в тім Мариянна цїлковито з ним годила ся.

(Дальше буде).

ської, яку він репрезентує, доси не увзгляднено. Жаданями тими суть: цїлковите видаленє з армії заговірників і заведенє добрих зносин дипльоматичних з Анґлією. Ґруїч жадав також, щоби в указї короля з нагоди сьвят, виданім до сербскої армії, король оголосив димісию для всїх офіцирів заговірників. — Позаяк то не стало ся а указ появив ся 14 с. м. без сповненя жадань Ґруїча, то єго димісия стала ся постановленою річию. Спенсіоноване ґен. Атанасковича, що був мужем довіря заговірників а мабуть навіть їх головою, не змінило в нічім ситуациї. Теперішна криза в Сербії єсть мабуть чи не найтяжша зі всїх, які доси були по звістнім убитю послїдного короля.

Новинки.

Львів, дня 18-го цьвітня 1906.

— **Для спинення надужить при іспитах зрілости** видало Намістництво до всїх дирекций гімназий і реальних шкіл обіжник, в котрім поручає їм, аби від приватистів і екстерністів приступаючих до якого небудь іспиту, о скілько не були учениками заведеня і суть дирекциї незвістні, і від приватистів та екстерністів, що хотять приступити до іспиту зрілости або до надзвичайного іспиту, жадали безусловно долученя до дотичного подания фотоґрафії ученика, заосмотреної на відворотній стороні потвердженєм тотожности особи, представленої на фотоґрафії, зі сторони полїтичної власти, т. є. староства, дирекциї поліциї або маґістрату міста Львова чи Кракова, відповідно до місця перебуваня просячого. Обіжник той викликаний в наслїдок случаю, який лучив ся недавно в однїй з гімназий, де замість ученика, що подав ся до іспиту, зложив той іспит єго домашний учитель.

— **Дрібні вісти.** В справі виборчої реформи скликано до Львова на 19-го с. м. віче бурмістрів міст, що необняті законом з р. 1896 і з міст Яворова, Снятина, Сокаля, Теребовлї і Жовкви, котрі правительственний проект виборчої реформи лучить в округами сїльских громад. — У Львові арештовано на домаганє берлиньскої поліциї Фридриха Бавмґартена, що представивши ся доктором фільософії, займав тут становище домашного учителя в однїй бурсї. Показало ся, що на Бавмґартені тяжать обманьства, яких він допустив ся в Німеччинї. — Є. В. Цїсар Франц Йосиф висказав королеви Викторови Емануельови співчутє з причини катастрофи Везувія, а заразом призначив 10 000 лїрів на жертви катастрофи. Австро-угорский амбасадор в Римі Лїцов одержав телєґрафічне порученє виплачена тої квоти в імени цїсаря. — Страйк робітників в пильзеньских броварах закінчив ся оногди угодою поміж робітниками а зарядами тих броварів. — В суботу вечером по годинї 10-ій відобрав собі житє в Кракові вистрілом з револьвера Альфред Жабоклицкий, слухач II. року фільософії, родом з Королївства польского. — Новоіменований директор рускої гімназиї в Тернополи др. Ем. Савицкий обняв дня 9 с. м. своє урядованє. Дотеперішний управитель тої гімназиї др. Калиґовский іменований управителем польскої гімназиї в Ряшеві.

— **Огнї.** На малім яворівскім передмістю вибух дня 9 с. м. о годинї 5-ій по полудни грізний огонь, що знищив до кількайцятьох мінут два доми і кузню. Огонь вибух в наслїдок неосторожности. — В Соколи, мостиского повіта, знищив огонь сими днями три селяньскі загороди. Шкода, по части обезпечена, виносить до 8000 корон. — В Ямници, станиславівского повіта, згоріло в ночи з четверга на пятницю шість господарств найбільше заможних ґаздів. Шкода загальна около 11 тисяч корон, майже цїла обезпечена. Причиною пожару імовірно підпал. — З Болехова доносять: В недїлю о годинї 3-ій над раном вибух тут в млинї Шнайда і Ляйфера пожар, котрий розширив ся з незвичайною скоростию. Погоріло цїлковито 12 домів, між ними жидівский шпиталь. Шкода, дуже значна, була лише в малій части обезпечена. Причина пожару поки що незвістна. — В Сокільниках під Львовом знищив огонь в суботу вечером вісїм господарских будинків, належачих до трех господарів. Шкода досить значна і не була обезпечена. Причина пожару доси не звістна.

— **Вибух Везувія.** Як з Неаполя доносять, привернено в суботу рух зелїзничих поїздів до місцевостий засипаних піском і попелом. Перевозять значні запаси хлїба, котрий на ріжних стациях роздають вояки. Ті поїзди перевозять також цїлий материял Червоного Хреста для ратованя ранених. Шкоди, які наробив вибух, показують ся тепер в повнім розмірі. Вид Везувія цїлком змінив ся, іменно вулькан змінив цїлковито свою краску і внїшний вигляд. Єго вершок виглядає тепер немов заломаний капелюх. Понад ним підносить ся заєдно ще чорний стовп диму і попелу, два або три рази висший від самого вулькана. Небо чорне, немов би заповідало бурю. Попіл і пісок падуть все ще з малими перервами в ріжних місцевостях; зависить то від напряму вітру. Як доносить проф. Маттеучі, котрий через цїлий час страшного вибуху не покинув свого становища в обсерваторії на вершку Везувія, вулькан вже вскорі успокоїть ся.

— **Кінь спалений в зелїзничім возї.** Зі Скалата пишуть: В великодну суботу около години 9-ої вечером заясніла грізна луна над місточком. Горів на зелїзничім двірци вибиваний віз, в котрім був молодий кінь, закуплений поручником уланів п. Михейдою зі Львова. Той кінь був під опікою улана Новака, котрий в хвили вибуху огня був в возї. Полумінь — а займила ся солома під конем — бухнула так нагло, що о ратованю коня не було бесїди, ледве сильно попарений Новак зумів уратувати ся, вискакуючи з воза, котрий при помочи машини вивезено поза дворець, де в поли згорів аж до осий і коліс. Кінь, вартости до 2000 корон, згорів на попіл. Причина поки-що незвістна.

— **Самоубийство.** Капітан 10 полку піхоти, Людв. Фремель, відобрав собі житє в велику пятницю над вечером на старім кладовищи в Ярославі вистрілом з револьвера. Фремель був стационований в Радимнї і разом з третим баталїоном 10 полку піхоти мав відійти по сьвятах до Белїни в Боснї. Причина самоубийства незвістна.

— **Нагла смерть.** В понедїлок о годинї 6-ій по полудни помер скоропостижною смертию в комнатї портиєра готелю „Брістоль" перенесений там з улиці радник рахунковий дирекциї Домен і лїсів у Львові Яков Гофман. Причиною скоропостижної смерти був удар серця.

† **Помер** Едмунд Пацлавский, почтовий касиєр, дня 12 с. м., в Бережанах, в 52-ім роцї житя.

Телеґрами.

Білград, 18 цьвітня. З причини уступленя кабінету Ґруїча ситуация полїтична стала дуже замотана. Єсть гадка, що лиш нові вибори могли би єї поправити. В декотрих кругах полїтичних побоюють ся, що король заменує непарляментарний кабінет, що потягнуло би за собою борбу полїтичну.

Харбін 18 цьвітня. (А. П.) Ходить чутка, що хіньскі ґенерали Ма і Яншікаї скріпляють свої войска на полудни від Манджурії і збирають войска в окрузї Нінґута. Войско хіньске в Манджурії має бути висланє до Тєліна; 1200 коний, котрі закуплено має бути висланих до Салянтун. В Хінї вербують мілїцию; тисячі молодих людий зголошує ся і відбувають вправи войскові.

Петербург, 18 цьвітня. (П. А.) Великодні сьвята минули в цїлій Росиї спокійно. Вісти заграничних ґазет о якихсь бійках межи студентами а войском перед будинками вязниць суть неправдиві.

Білград, 18 цьвітня. Король приняв димісию Ґруїча і приймав вчера на авдиенциї сербского посла в Константинополи Сімича.

Петербург 18 цьвітня. В тутешнім балтийскім заведеню для будови кораблїв викрила поліция бомби.

Лян 18 цьвітня. Вчера видобуто з одного із закопів 6 трупів, котрих однак не можна було розпізнати, бо миши страшно погризли їм лиця. З иншого закопа видобуто знов 20 трупів це більше неможливих до розпізнаня.

Лян 18 цьвітня. В Лїевен прийшло вчера до поважних розрухів; 150 женщин напало на жінку якогось робітника, що не приступив до страйку, подарли на ній одінє і змусили нести червоний прапор, а меблї в єї помешканю знищили зовсім. Жандармерию обкидано градом каміня, а товпа понищила все, що їй в руки попало. Коли явила ся кавалерия, позитало єї окликом: „Най жиє революция!" і обкидано камінєм, цеглою та кусниями скла. Кількох офіцирів зранено так, що їх стан єсть грізний. Вечером розрухи повторили ся.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 17 цьвітня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·15 до 8·30; жито 5·70 до 5·90; овес 6·90 до 7·20; ячмінь пашний 6·20 до 6·50; ячмінь броварний 6·75 до 7·20; ріпак 13·— до 13·25; льнянка —— до —·—; горох до вареня 8·50 до 10·—; вика 8·50 до 9·—; бобик 6·40 до 6·70; гречка —— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 40·— до 55·—; конюшина біла 40·— до 55·—; конюшина шведска 75·— до 90·—; тимотка 22·— до 26·—.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).